

CAMPIONAT DE CATALUNYA DE PRIMERA CATEGORIA

GRUP UNIC

Granollers, 4-Barcelona, 1

Ni els anuncis que la premsa de la capital va publicar, ni els deu mil programes que a can Garrell varen fer, ni tota la propaganda Avellaguanobrerista, foren suficient per a enredar el públic perquè fes acta de presència al terreny de joc i això que entrada, seient, sandwich i beure, tot plegat valia dos quinzets. El nostre camp semblava el desert del Sahara en petit i amb herbei quan En Mallorquí del Poble Sec arrencarà els equips següents:

Granollers: Nogués, — Zabalo, Alcoriza, — Sales, Guzman, Arnau, — Vantoldrà, Goiburo, Cruz, Ramón i el senyor Parera, no el Badalona.

Barcelona: Mateu, — Liadó, Colomer, — Argemí, Sala, Ortuño, — Lluch, Carmona, Garí, Vila, Guix.

El primer gol el marca el Barcelona de *churro*. Una papallona més negra que en Kid Chocoflauta es posa davant d'en Nogués i no deixa que vegi la bimba i el barcelonista Carmona aprofita l'ocasió i la ganga endinyant un cacau que fa anar de bòlit dins la xarxa a la papellona, i esfèric i en Nogués.

Aquest *churro* fa l'efecte d'una purga d'oli de ricí als equippers granollerins i... atura't, que vinc! .. Engega la aquí, passa a l'extrem!, xuta escairat i torna-la al mig, en quatre minuts en Goiburet fa l'empat; i abans del temps reglamentari de fer beguda, en Ramonet endinya el segon cacau de la tarda, que val el gol número dos a l'equip del país de la Porxada.

Quan comença el segon temps, encara hi ha menys públic que durant el primer; tan sols veiem al terreny de joc els vint-i-dos jugadors, els de junta, en Mallorquí, cent deu corresponsals d'ocasió i l'Esteve de La Bohemia que plora damunt de quaranta-vuit dotzenes de panets de Viena de Granollers, set llangonisses, deu carniceres de butifarres i un stok de peixos més o menys ensardinats.

Els granollerins van per feina i en Goiburo obsequia a en Mateu amb un altre golet, *por si las moscas*. Els barcelonistes no es donen per satisfets amb aquest resultat i comencen a fer mosca davant del tercet defensiu granollerí format per en Nogués, Zabalo i Alcoriza i presenciem una lluita fantàstica i ultravioleta. L'equip de can Corts creix i la seva ratlla davantera, amb en Lluch i Garí, ho fan de tal manera que segurament quan el partit serà acabat no els coneixaran ni a casa seva.

En Goiburo torna a sucra de nou i ja tenim l'equip barcelonista a can Pistracs. Els granollerins han quedat eis amos del terreny i del partit i a la claror de la lluna i dels llumins dels cent deu corresponsals de la ciutat nostrada guillem cap a la carretera, on hi ha una quietud i un silenci de festa major que eixorda i aclapara.

LOS PREVISORES DEL PORVENIR
Associats 500,000 : A Catalunya, 16,000 : A Granollers, 150

Capital: 150.000,000 de pessetes

Representant a Granollers: FRANCESC PORTA : Prim, 31

La Unió Liberal — Convenientment disfressats amb l'hongo i la levita del nostre avi, ens presentàrem, el primer dia de la festa major, a La Unió Liberal amb la plena confiança de veure l'òpera «Les Orenetes», convenientment refocada.

La impressió que ens causaren els personatges de l'obra no té fi ni compte. No calia pagar set pessetes per a veure els pesos forts que eren la tiple, la contralt, el baix i el baríton; per dos ralets hem vist gent de més envergadura en qualsevol barraca de fira, i no hem posat el crit al cel.

Resum: La ingènua, tenia 84 anys i pesava 304 quilos; la dama jove, senyoreta Callao, 96 anys i 507 quilos i el baríton i el baix, pel cap idem restaven uns 345 anys i un pes de tres mil tones, segons notes extretes de l'escorxador municipal.

Els únics que disfrutaren foren els senyors de la «fila» 1, amb les «siluetes» que es veien a l'escenari per efecte del contrallum i de la poca roba que duïen les acírius. Fou el millor de l'obra.

Casino de Granollers. — Ens costà molt de creure que el senyor tenor que cantà «La Francisqueta», fos en Vendrell, com estava anunciat i no el senyor Pons, representant a casa nostra de l'Uralita.

Era tal la semblança del senyor Pons amb el senyor Vendrell que ja preparàvem un extraordinari per a homenajar-lo; més tard, però, vàrem obrir els ulls a la veritat i vegérem que la senyoreta Aliaga és una bona tiple i que la seva simpatia i la seva boniquesa van apoderar-se de seguida del públic. Més d'un cop envejàvem el lloc que ocupava el senyor Pons; ah!, no; el senyor Vendrell.

El restant no va ésser pas el que la Junta ens te preparat cada any; els que ja tenien contractats els van «fer el salt» a Madrid i sols va salvar-se la senyoreta Aliaga i algunes parts de la companyia; molt poques, però. Ah! l'orquestra estupendament bé.

Majestic. — En Brito, volguent fer la competència a en Mojica, va fer cap a Barcelona i de rebot l'hem tingut a Granollers. La nit del divendres ens donà a conèixer «La Virgen Morena». No ens va entusiasmar gaire perquè de «Virgen Morena» només coneixem la senyora Mare de Déu de Montserrat i quedàrem defraudats en veure que no era ella. Dansons, rumbes i altres coses per l'estil. Tot plegat ... què? Res, vaja. Diguem, res!

Els altres dies represa del «Carnet groc» i de «Mercedes». De la primera, si no l'haguessin fet en aquest local diríem que és bona, però ens veiem obligats a dir que és dolenta, i de la segona no cal tampoc dir-ne res. Perquè? Pel passe, home!...

Orfeó Granollerí. — Representació de la Creu de la Masia. Els aficionats restaven encantats de la formidable representació que es feu de l'obra. El públic es posà en caràcter perquè va fer la «creu» per no tornar-la a veure més.

Centre Radical... de etc., etc.

Espectacles «Bàrcena» i «Itàlia». Dels primers ja coneixem els germans Lewis, que són una parella que mereixen els nostres elogis; en particular la senyoreta Araceli. Dels segons, com «estrella» hi havia John Bux, a qui retirarem la nostra amistat si no canvia el número dels coixos.

Vam tenir el gust de saludar la senyoreta Grijó, que no ha canviat gens d'ençà del dia del festival de la Mare

N. del R. — Agraïm de tot cor les invitacions amb què ens obsequiaren les societats, en aquestes festes passades. Ho tindrem en compte!